

Képzőművészeti alkotótábor

Az idén tizenhatodik alkalommal rendezték meg a vasas amatőr képzőművészek országos nyári alkotótáborát. Mégpedig hazánk egyik legpatinásabb és látnivalókban gazdag városában, Esztergomban, július 15-27-e között.

Amikor Keresztes Jánossal, a vasasszakszervezet kulturális vezető szakértőjével meglátogattuk az ország hét településéről érkezett 24 képzőművészt, a főhadiszálláson lázas sürgősforgásba csöppentünk bele, és egy igen tettekes – manapság ritkán tapasztalható – vidám, derűs közösséggel találkoztunk. A nagy izgalomnak, feldobottságnak megvolt a maga oka. Mivel már csak pár nap volt hátra a zárásig, megsűrűsödtek a teendők, tudniillik a háziújság végleges formába öntése, illetve a vadanatúj alkotásokból életre hívandó első tárlat anyagának összeállítása, kiállíthatóvá tétele. Külön-külön sem kis munkáról van szó...

Az időrendi sorrendet figyelmen kívül hagyva, beszámolhatunk arról, hogy nem volt hiábavaló a serény munka. Időben elkészült a 24 oldalas tábori híradó, amelyet minden résztvevő – mintegy maradandó emlékdokumentumként – a hazautazás előtt megkapott. Korántsem mellékesen jegyzem meg: a szerkesztők kiváló munkát végeztek, még egy kiváló számára is érdekes kiadványt állítottak össze. Színes írások, önvallomások, köszöntők, esztergomi és visegrádi érdekességek, humoros mozaikok, egy ebből az alkalomból ihletett vers, de még dunai hajóismertetés is olvasható. S természetesen sok-sok kép látható a tábor életéből, az elkészült alkotásokról. (Csak zárójelben teszem hozzá, ez utóbbiak általános színvonalát tekintve, az amatőr jelző nyugodtan elfelejthető.)

Első látásra meglepő az újság címe: Festőde a zenedében. Persze megvan ennek is a története. Az alkotók szállása, műhelye, étkezdéje egyaránt a még nem teljesen kész esztergomi Zenedében volt. Csúnya szóval élve „vasas protekció” alapján.

Az intézmény igazgatója ugyanis a jól ismert kiváló karnagy Reményi Károly, aki a vasaskórusok országos találkozóiból is oroszlánrészt vállalt. Emlékeztetőül: legutóbb ő vezényelte az esztergomi bazilikában a nyolc kórusból felállt összkart (Haydn: Nelson mise). Túl azon, hogy a mai viszonyokhoz képest (a vasas hozzájárulással együtt) az anyagi javakban nem dúsuló művészek számára is megfizethető áron biztosítottak mindent, Reményi tanár úr családostul részt vett a nyersanyagbeszerzéstől kezdve a főzésig, tálalásig mindenben. Emellett jutott energiája esztergomi ún. látóút „idegenvezetésére”, egyéni kérések kielégítésére is. Az már csak hab a tortán, hogy a záróesten a kiállított képek zenei aláfestésére is vállalkozott a Reményi család a régmúlt időkét idéző házikoncerttel. Ezekután nem csoda, hogy csupa felsőfokokban beszélt mindenki a vendéglátókról.

Apropó, kiállítás. Még a megnyitó előtt nagyszerű riportot készített az alkotókkal az esztergomi rádió. Ez – és a „sutgó” propaganda – közrejátszott abban, hogy népes publikum tekintette meg a bemutatót. Már a majd kész műveket is látva, egyáltalán nem volt meglepő az elért siker. A gazdag témaválaszték, a feldolgozás sokrétűsége, esetenként a meghökkentő látásmód s láttatás még a festészet, grafika iránt kevésbé érdeklődőket is lenyűgözné. Erre az eseményre persze e művészeti ágat értő közönség jött el.

Egy tudósítás keretében meddő vállalkozás lenne visszaadni mindazt, amit e két hét jelentett a résztvevőknek. Sokakkal beszélgetve egy dolog biztos: az élmények, benyomások, kellemes emlékek tárháza volt ez az időszak. Ki-ki érdeklődésének megfelelően egy-két dolgot

kiemelt. Lét legyen szó Esztergomról, mint történelmi és építészeti csodálművelő sokaságáról, a környező domborzatról és vizekről, a visegrádi kirándulásról, a képzőművészeti továbbképzésről, vagy egyszerűen csak a közös alkotás (műhely-

Kicsit bajban van a tudóstól, amikor elismeréseket kell tolmácsolnia, mert ebben óhatatlanul lehetnek felhangok. A teljes képhez és a beszélgetőtársak mondandójához viszont ez is hozzátartozik. A már említett személyek mellett mindenki a köszönet hangján szólt a vasasszakszervezet, a Nemzeti Kulturális Alap, a Művészeti és Sza-

Szabó Ibolya grafikája

munka) semmi mással nem pótolható „feltöltődést” elősegítő szerepéről. Azt sem szabad elhallgatni, hogy a tábor szakmai eredményessége nem valósulhatott volna meg *Buna Konstantin* szervező, összefogó és mestersegbeli tudása nélkül. A Szakszervezeti Művészeti-Kulturális díjas festőművész nem sajnálta az időt és fáradságot ahhoz, hogy mintegy mentorként – s kiváló pedagógusként – megvalósítsa az „együtt egymásért és önmagadért” ki nem mondott jelszót.

badművelődési Alapítvány, a Vasas Művészegyüttes és Ifjúsági Ház mecénás és szervező szerepéről. Hozzáteve, hogy ki-ki saját erőből nem jöhetett volna el Esztergomba. Az alkotótáborba. S mivel optimista emberek, a jövőben is bíznak. Mármint abban, hogy ez „csak” a tizenhatodik és nem az utolsó vasas alkotótábor volt. Jövőre szeretnének ugyanitt újra találkozni. Alkotni, kapcsolódni. Tenni valamit sivar jelenünk szebb holnappá tételért.

Telefay